

пилско то устье, което водяло въ само то сърце на Гръція. Тамъ на тѣсна та пѣтека, между море то отъ една страна и стрѣмна та гора Ета — отъ друга, былъ са расположилъ спартанскій тѣ царь, *Леонидъ*, съ 300 Спартанцы и нѣколко съюзници. Ксеркесъ много са смѣлъ, като чулъ, че таквазъ кривачъ хора мысли да устои ерѣщо неговы тѣ милионы, и че сички тѣ тѣзи хора излѣзли на бой въ най добро облекло, като на празникъ. Той проводилъ до тѣхъ скороходець съ повелѣніе незабавно да си дадѣтъ оръжіе то. „Дойди и го земни,“ отговорили Гърцы тѣ. „Казали имъ:“ неприятели тѣ сѣ толкози, щото тѣхны тѣ стрѣлы ще помрачѣтъ свѣтлина та на слѣнце то. „Но на туй единъ отъ Спартанцы тѣ студено отговорилъ: „толкозь по добръ,— ный ще са біймы въ сѣнка!“

Ксеркесъ еé еще чакалъ да не напада. Той смѣталъ за невъзможно, щото таквозъ ничтожно число хора да бы могло дѣйствително да стои насрѣща; и той имъ далъ еще четири дни — да си помыслятъ; „може, мыслялъ Ксеркесъ, тѣ самы отъ себе си да премѣнятъ намѣреніе то си и да отстѣпѣтъ.“ Но опредѣлено то време приминѣло; Спартанцы тѣ оставали на мѣсто то си — и персидскій тѣ царь повелѣлъ на свои тѣ Азіатцы да нападнѣтъ на устье то. Гърцы тѣ, слѣдъ тѣсно сгѣстяванье на редове тѣ си, като държели щитове тѣ предъ себе си, представляли сѣща мѣдна стѣна, отъ която съсѣ звѣнтенье отскачали варварски тѣ стрѣлы: изъ-задъ тѣзи стѣна наизсочваали са дълги копья. Чета слѣдъ чета налитали неприятели тѣ на Гърцы тѣ, трудяли са да са промѣкнѣтъ презъ този отъ копья лѣсъ, но сѣкій пѣтъ Гърцы тѣ ги исповаляли врѣхъ трунове тѣ на другари тѣ имъ.

Тогази Ксеркесъ повелѣлъ да излѣзѣтъ най юначны тѣ отъ войски тѣ му, тѣй называема та „безсмъртна дружина.“ И тѣзи войны паднѣли. Никой отъ Персы тѣ не са наемалъ вече да напада на Спартанцы тѣ. Нѣкога Спартанцы тѣ прибѣгвали на военна хитрость